

PAPOTU

—Dispensi, aquí no servim més que menjar.
—Doncs bé: posta'm una truita al rom.

TEATRE ARNAU

Grandiós èxit de

PILAR GARCÍA

Teatre Català ROMEA

Tournée de l'èminent actor

FRANCISCO MORANO

LOS SEMIDIOSES

TEATRE IMPERI

Tots els dies grans èxits de la companyia de varietès, en la que hi figuren ademés dels primers números mundials la cèlebre étoile parisienne Mlle. Suzanne Chevallier, l'ingenua Raquel Meller i èxit de La Favorita.

Començarà l'espectacle amb un escollit programa de cinematògrafo.

SATURNO PARC

Pròxima inauguració

Sensacionals sorpreses

TABARIN

Plaça Letamendi, 8 i 9. - Telèfono, 2950

GRANS BALLS DE SOCIETAT

DEBUT DE LA NOTABLE ATRACCIÓ

THE COM-COM

OVACIONS A LA

TRONCOSO, BOER Y NAVARRITO

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moca

El Rei dels Musis-Halls

DERKAS? * DERKAS? * DERKAS?

40 HERMOSES ARTISTES 40

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

NOVELTY

40 ARTISTES 40

Gran èxit de

Pilar Guitart

Alcàzar Español. - Unió, 7

Gran càfè concert. — Restaurant a la carta dia i nit. — Avui tarde y nit

Lluvia de Príncipes

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

LA FRANCESA

La sarna que't neguiteja obligant-te a rascar, la faries desaparèixer ràpidament amb el **SULFURETO CABALLERO** (Assalt, 86.-Barcelona)

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasses

PONENT, 42

Blenorragia (Purgacions)

Aguda o crònica; se cura sempre amb les càpsules

GAUMESILE ALEXANDER

Molt millor que'l Sàndalo i sos similars; desinfecten el ronyó, bufeta i uretra; no perjudiquen l'estómac encara que's prenguin a dosis elevades.

Venda en farmacies

Dr. Costa, Passeig de Gràcia, 4. — Sr. Segalà, R. Flors, 4

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Peimyo, 33
Hors, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre	Ptes. 2
ESTRANGER, " "	" 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors. - No's retornen els originals.

Tota la vida hem sigut partidaris de penetrar fins al fons de tots els problemes, doncs és cosa de criatures i gent inexperta l'entrar i sortir, endinzar-se i recular temerosament sense treure'n l'aigua clara—que vol dir la solució (solució moltes vegades gomosa).—Per aquest motiu, en la present crònica en defensa de la nostra moralitat que s'havia posat en dubte, hem de tractar la qüestió capital, lo que se'n diu vulgarment la mare dels...—sigui'm permès una vegada més—la mare dels ous de l'assumpte que s'està discutint ja fa tantes setmanes, la raó del per què nosaltres parlem *gras*.

Parlar gras és parlar clar, i parlar clar és parlar català. *Somos* o no *somos*? Som catalans, o no ho som? Mai hem negat a la nostra mare. Catalunya, i lo demás son trons. Doncs si som catalans, parlar català que vol dir clar i parlar clar que vol dir *gras* no és cap ofensa. No és un dret, és un *deber*, un deure, una obligació. Vegi's doncs: parlem gras per Catalunya, per patriotisme. D'altra manera forem uns mals fills i quedaria molt justificat el nostre ingrés a l'*Asilo Durán*. Encara hi ha més: ningú ha definit fins a l'hora present lo que vol dir amb precisió el parlar gras. De quin *gras* es parla? És necessari que's determini quina mena de gras és aquest que escandalitza a certa gent, perquè moltes vegades se'n diu parlar gras de parlar del magre.

I si és veritat, com sembla, que el problema nacional és un problema de misèria, ningú podrà negar que la nostra obra, l'obra de PAPITU—no val a confondre-la amb la de'n Max-Bembo—és altament patriòtica perquè, quan menys, si no podem menjar bé, és necessari que lo que's llegeixi sigui substanciós—sigui gras,—ja que la lectura és l'aliment de l'ànima que'n's aguanta per un fil. Sobre aquest tema continuarem la setmana que va venint.

A l'«Alcázar» continúen obtenint grans èxits «Los Caritos». En Paquito Aguirre diu que de tant estimar a la Turcy li ha copiat dues cançons que si en Fernando ho permet les sortirà a cantar cada nit a la mateixa hora que ho feia la gran artista. En Fernando potser no ho voldrà, perquè a «La Publicitat» li han dit que en Paquito no té veu. *Vamos*, no té veu: la té molt prima.

Ara donen la peça de «El sexo débil». En qualitat de peça es l'única que poden donar, doncs s'ha averiguat que un noranta per cent dels que entren a l'«Alcázar» van en busca de la mateixa. És una peça molt buscada.

A l'«Arnau», els empresaris, que són una mena de Eolos o que quan menys tenen el poder d'aquest déu, han parat els aires *regionales* que cantava la Pilar García. Queda a la casa com a virolla de l'elenco la Clarisse, que canta amb ànima i veu—això de cantar amb veu en un music-hall, és una cosa molt estranya.—La nostra Carmen Vicente va aixecar el vol i no sabem on ha anat a parar—tant *gentil* i *mimosal*!—La Pepita Cádiz continua tant ull de poll com sempre. La perduda de les Colonies la va mig trastornar, pobretal! La Gallart, que en aquest establiment tipogràfic—tipogràfic pels tipus que hi pululen—és una mena de Lerroux per la gran popularitat amb que és distingida, ara es dedica a fer el *caso*, al *trasiago* de cerveza i a xupar cigarros amb més fè que un empleat de qualsevolga tinència de l'Ajuntament. Després de déu anys i un dia de cantar el cuplet de «La Sombrilla» s'ha decidit a canviar-lo. Ja era hora! Semblava que hagués fet una prometença!

Tornem a veure per l'«Arnau» a la cèlebre colla de l'Abadal. I és clar, home! Si casi ja hi són una institució. Es allò, roda el món i torna al Born, que el Born és allà on hi ha peix i la susdita colla es mor pel peix —llus del Cantàbric, mero, bonito (sobre tot bonito) i algún llenguado (ai, llenguado!).—En Picolín ha renyit amb la xicota i s'ha comprat una pipa que treu fum. Xucla com un desesperat.

Al «Royal» hi han debutat els Derkas. Dos xicots aprofitats. Quaranta *bellezas* que tenien i dos son 42, número de força. Amb 42 poden fer cara a tothom. L'Erminia cada dia està més trista i s'ha tornat desordenada i bohemia. Tant metòdica que era i quieteta! Ja ho vaig dir jo aquell dia que la vaig veure:—Aquesta xicota ha perdut la regla.

Al «Novelty» hi treballa el Trio Max, amb la Guiltart de Badalona, la Libertad i la Baturrica, número de força que arranquen aplausos, visques i consumacions. En Manolo està més satisfet que en Muley Hafid quan entrega cent pessetes. La Pedrín s'ha tornat capritxosa com una senyora prenyada. Aquest dia es volia tirar des del foier a la platea.

Epigrama

Un jove que treballava
a la estació del Nord
i la jornada passava
als vagons apretant fort,
se va fer mirar pel metge,
el qual li va dir ben clar:
—Vostè està espantat del fetge.
—De què'm ve?—De tant pitxar.

DON JAUME LO CONQUERIDOR

ESCENA VII

Dits y MUNTANER.

- F. ¿Y doncs qué hi ha? ¿Qué sabeu?
(*A Muntaner.*)
- M. ¡Fomuts! La cosa va mala;
aixís que ha estat a la escala
s'ha desmayat.
- F. ¡Viva Deul
¿Y hem de permetre qu'els moros
penetrin en nostra terra,
quant l'ardent alé de guerra
ne surt per tots nostres poros?
- M. Teniu rahó; caballers: marxem, anemhi;
la situació realment es molt precaria,
mes Deu ajudarà. ¡Valor! Portem-hi,
lo gloriós pendó de Santa Eularia!
De nostre nom un gran recort deixem-hi,
que mai pels que son braus la sort n'es varia;
i quatre rius de sang fentli ab tal guerra
siga Nurcia lo escut de nostra terra.
- (*Don Pere surt poch a poch pel fondo, sense ser vist*)
- F. Mes obrá y menos rahons.
Jo faig més com menos xerro.
¡A Nurcia! ¡Desperta, ferrol!
(*Tira l'espasa.*)
- D. P. ¡Desperta merda, bacons!
(*Tots retrocedeixen, espantats.*)
Es a dir que mentre al Rey
ajudaba a ficá al lit...
- F. (*Apart.*) ¡Ai jo't fum, qu'ets aixirit!
- D. P. ¿Per qué, cóm, o ab quina lley
l'infant s'ha de dá al olvit?
- F. No penseu vos per aixó
que se us volgués olvidar.
- D. P. ¿Sabeu qui ha de menar
a las tropas?
- M. Senyor...
- D. P. ¡Jol!
- M. La vostra veu, m'avassalla,
pero si no hi posem regla...
- D. P. Olal! (*Sense escoltarlo.*) (*Surt un patge.*)
- PAT. Senyor...

- D. P. Noil Arregla
el meu cabali de batalla.
- M. Es que l'estable es tancada
y lo rey la clau ne te.
- D. P. ¡Lo rey aixó! No pot sé.
- M. Es ordre per ell donada;
perque al moro no marxeu
no ha deixat fora ni un matxo.
- D. P. Pero bony, ¿qu'está borratxo?
- M. Teniu compte com parleu.
- D. P. Tancarlos tots ¡aixó es massa!
- M. Hasta'l «Moreno» y'l «Curro».
- (*Se sent la veu d'una terraire que desde fora crida
ab cantarella.*)
- TERR. ¿Qui vol terra?
- D. P. (*Ab goig.*) Embarga el burro
de la terraire que passa.
- (*Lo patge surt corrent.*)
- (*Los nobles donan senyals d'aprobació entre si y
desseguida diu Don Pere, desenvainant l'espasa
ab entusiasme:*)
- D. P. Los porchs de Nurcia, porque han vist are
qu'el rey don Jaume está aixafat,
matant als homens, deshonrant donas,
en nostre regne vils han entrat.
- (*Ab anim.*) Ells tenen donas: ab iguals armas
tots a les nostras venjar debem.
- ¡A ellsl! ¡Sant Jordil! ¡Santa Maria!
- ¡Desperta ferrol! ¡lluitem! ¡lluitem!
- El qu'es erótic de'l pit s'e-patlla,
si cada vespre retira tard;
si va a l'«Alcazar», fa'l primavera;
si va al vuitanta, li costa un nap.*
- Si allá s'empipan, que's facin fúmer;
si volen quartos, quisca els darem;
- ¡A ellsl! ¡Sant Jordil! ¡Santa Maria!
- ¡Desperta ferrol! ¡lluitem! ¡lluitem!
- Si surt un moro que faci el pinxo,
¡fum-li trompadal y al altre mon;
- las nostras llansas obrin feridas
per demostrals-hi que valents som.
- La sang que corri dels que allí morin,
iunt ab una altra que tots sabem.

¡A ellsl ¡Sant Jordi! ¡Sant Marçal!
 ¡Desperta ferro! ¡lluitem! ¡lluitem!
 Los camps de N. r. ia nostra arivada
 en mars transformi de sang y llot;
 no quedi dona sens ser tocada,
 ni home qu'ignori nostre valor.
 Dintre la pensa de cada mora

un record nostre hi deixarem.

¡A ellsl ¡Sant Jordi! ¡Sant Marçal!
 ¡Desperta ferro! ¡Anem!

Tots. ¡Anem!

(Desenvainen tots l'espasa y s'en van corrent detrás de Don Pere.)

POLITQUES

PAPITU entreviu a en Romanones

No podia ésser d'altra manera, i així ha sigut. L'Excelentíssim Senyor Comte de Romanones (que ara es troba en la daurada illa de l'Alomar i de les ensaimades), ens va dispensar l'altíssim honor, no solament de parlar, sino fins d'esmorzar amb nosaltres. Ah! I consti que varem ésser nosaltres qui va pagar el gastol!

Naturalment que l'esmorzar va ésser democràtic—va ésser al *Canari de la Garriga*, taverna on poden sopar en companyia de'n *Rusiñol*, de'n *Canalilos*, de l'*Armando Oliveros* i on són servits majestuosament per la *Ben Plantada*,—però digne del nostre hoste.

Sense dir *hoste ni moste*, varem pendre'l *vermouth*. Després ja va començar la xerrameca:

—No sabe, amigo «Pepito», los deseos que tenía de comer bacalao a la hoja de lata con usted.

—Apuntem aquesta declaració?

—Apunte, pero no tire.

—Nosaltres som neutrals...

—Alabada sea la neutralidad. Gracias a nuestra cédula de a peseta, gozamos de la más perfecta salud. Por lo tanto, salud y pesetas.

—Nosaltres, salud nada más.

—Oh! No crea usted que el no tener dinero reporte tantos disgustos...

—Es un ditxo.

—Si supiera usted los dolores de cabeza que da el tener fincas.

—Anuncii que les regala, cregui'm.

—Y un pernil!, digo, un jamón.

—Diners, diners... D'això s'exclama tothom!...

—También ustedes sacan cuentas... Mire usted, en Madrid ya nadie sabe contar... Así va la Hacienda pública...

—Nosaltres, que no fem res més que rebre cartes de gent que no n's paguen...

—¡Ah, sí!...

—Miri, el meu nano, que ja té cinc anys, en quant veu que'l carter arriba amb les cartes del correu, ja les compta així: — Mira, papa PAPITU: una, dues, tres, quatre, cinc, sis, set..., sota, cavall i rei...

—Hombre, eso es un chiste que el día que se lo cuente en Madrid a Perrín y Palacios, al menos harán una opereta con doce cuadros. Pero, hablando de otra cosa, ¿qué hay de política por aquí?...

—Hombra, Comte, vostè m'ensenya massa l'am... i jo no pico...

—Pues bien, amigo «Pepito», ya se lo diré... Yo quería saber, ¿sabe?... Hacer la pulga y la Ramoncita, que dicen ustedes...

—Això ja només ho diem a casa, per a que'ns cregui curridos la família... Digui...

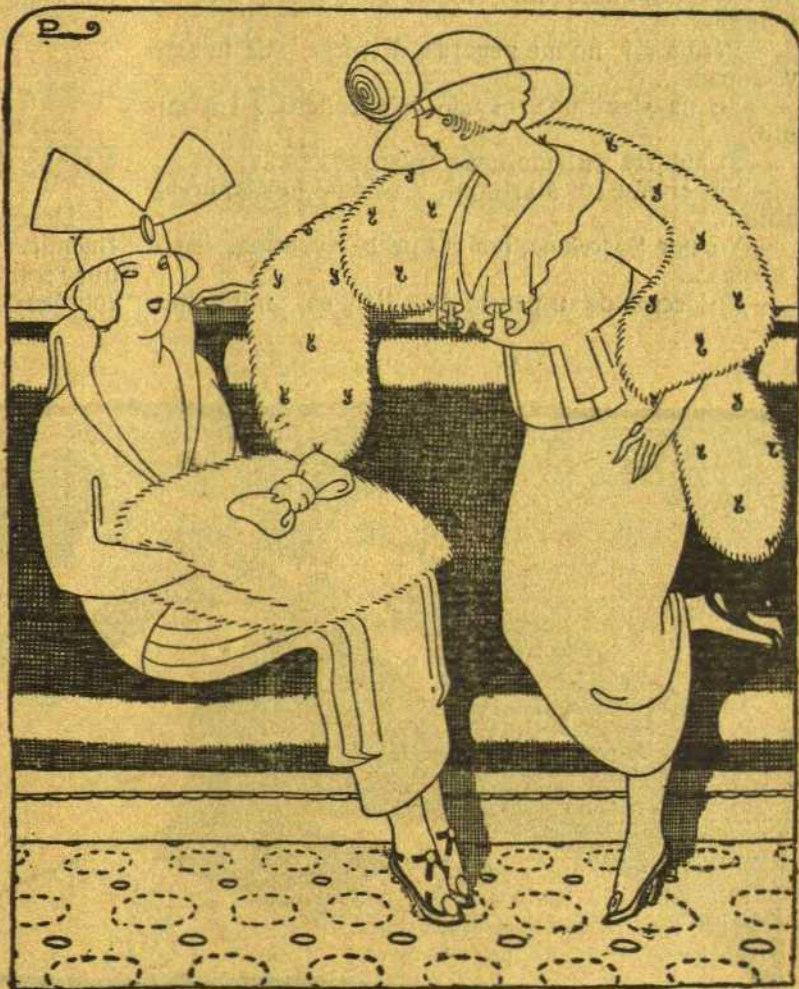
—Pues, la verdad, yo espero hasta que debute Maurra en el Real.

—Sí, ja sabem que va a cantar *Aida*... i vuelta. I vostè, que no pensa cantar en aquell teatre?...

—Sí, *I Puritani*...

—Vaia, vaia!... Però deixant apart això, vostè digui: de Barcelona, què?... Quin efecte?...

—Sorprendente, admirable, apocalíptico; aquí sé que cuento con fuerzas...

—Diu que'n Ramonet ha tingut una cogida?

—Sí, però té tant poca importància, que si el públic la vegés seguiria ordiant: «Cavall i cavall!»

—... de la policia, el dia que pugi aquí dalt... A ser poder, vull dir...

—No me refiero a esas fuerzas... Hablo por las mías..., por las del partido... Ya somos algo y representamos más... Nuestra obra...

—Dispensi, Comte, pero me fa l'efecte de que, per ara, l'obra romanonista porta poques representacions... Què vol que li digui, no agrada...

—Bueno, eso es cuestión de suerte..., de mala pata...

—D'això vostè no'n té cap culpa...

—¡Oh! Es que la gente se fija también con la parte física... A mí me salen con aquello de que «quién va con un cojo, al año...»

—D'això tampoc ne té que fer cas. Nosaltres, miri, casi que de què de tant llegir *La Veu* per un xic més ens comprem una ermilla a prova d'atentats i ens fem mauristes...

—Es que ustedes, ya no son lo que eran...

—Què vol que li digui... Es allò... *Cambonean los tiempos...*

—Cuando recuerdo de ustedes cómo recibían años atrás a Dato... Aquella serenata del Liceo... Aquel orfeón de Tresols, que cantó un himno dedicado a los catalanistas de antaño, titulado, si mal no recuerdo... Ah, sí! «Garrotazo y tente tieso!...»

—Tot passa, Comte... Però, no's faci il·lusions: aquí, lo mateix que abans, amb vostè... No quieren saber ni un apio...

—Pero a mí no me negarás, «Pepito», que he sido ovacionado...

—Sí; ha sigut una ovació d'apeadero... Un minuto...

—Si hubiera querido, más aplausos aún...

—En el Museu Martorell, secció de fòssils, no ho dubto...

—Yo, por Barcelona, por esa perla levantina, daría al menos...

—Un decret de suspensió de la llengua, amb lo que

motivaria moltes protestes, sobre tot per part nostra, que som dels de visca la llengua!...

—En fin, yo me voy, pero volveré...

—Quan vulgui...

—Me largo a Mallorca... Ya ven ustedes, incluso barco a mi disposición... Por cierto, ¿sabe usted cuántos nudos hace el vaporcito ese?...

—El «Jaime primero»?...

—Segunda puerta... ¡Ay! Perdone; la monomanía de tener fincas me había llevado ya a convertir el título en un piso de tres mil reales...

—Doncs la veritat, això dels nudos que fa, no ho sé; però faci una cosa... Miri, conti'ls, mentres faci la travessia... Vagi apuntant, apuntant... i després sumi...

—Siete...

—Son nudos...

—Ocho... nueve...

—Más nudos...

—Diez...

—Nudos...

—Cojo nudo, y lo paso a las decenas...

—Doncs, miri, faci's l'il·lusió de que ja és embarcat... fóra la barra i que Barcelona ja és lluny...

—¿Qué quieres decir, «Pepito»?

—Que ja li pot fer un nudo a la cola...

El comte es va desmaià i vàrem tenir-li de pagar una copa d'aigua-naf.

DEL TEATRE DE LA GUERRA

Del nostre (i de vostès) corresponsal guerrero senyor Buendía i Gassol havem rebut (sense sel·lo...) una carta que reproduim per a que vegin els nostres llegidors com les gastem. Diu aixís:

«Apreciados miñones del PAPITU: La cosa está que sopla y me parece que todo esto se va al de aquello. Los ingleses son unos ensas y no les ven la punta a mis elucubraciones. Antes de ayer, un inglés de los que remenan las cerezas y cortan el bacalao me dijo que ya podía plegar el ramo con mi «Papitu», pues no estaban por órganos. Hice el corazón fuerte, pero renegué por dentro. Y ahora, aquí me tienen sin un clavo y más sudado que un calcetín. Es bien bien un castigo lo que me pasa. Es aquello que dicen de «tal harás, tal encontrarás». Por querer habillarla me encuentro a las cajas. Suerte que espero que volveréis a mandarme pañías a cambio de mis sensacionales informaciones, envidia de la prensa del mundo entero.

Ya lo sabéis. Me han dado la hojadelata. En vosotros confío. Apa,

BUENDÍA.»

—No't vols treure la barba?

—L'altre dia el barber me la volia pelar i jo no'mé la vaig voler treure.

Nosaltres, que som bons de mena, encara que mal ens està el dir-ho, ens hem enternit i hem fet una col·lecta. Qui deu cèntims, qui un ralet, hem reunit un pico de 14 peles (entre elles una sevillana i una que té un full) i les hem enviat a Calais, quedant-nos sense un calé nosaltres.

I ara, esperem sentats les cròniques de'n Buendía.

Poques pretensions

Fa poc que en el temple de la llàgrima, *vulgo* «Teatre Apolo», es representava un melodrama d'aquells que fan fer *puchero* tota la tarde an aquell bon públic.

En dit *melo* hi intervenia un matrimoni, que vivia en el colmo de la felicitat (encara hi ha qui viu feliç).

Però entre mig del colmo s'hi posa un senyor carregat de diners i de males intencions (aquèst és el *traidor*), que proposa a la dona una guillada amb tota regla; però ella, que està casada amb un home pobre *pero bonrado*, li diu allò de: «*Jamás; primero la muerte*».

Mes ell no's dona per vençut, i li toca el *flaco* oferint-li joies, autos i palacios, però com si rès; allò és una virtut romana.

Vetaquí que a l'espectacle hi assistien dues mores d'aquelles que llegeixen el PAPITU d'amagat dels pares, i també d'amagat fan el salt cap a l'Iris Park, i una d'elles, no poguent-se contenir, va exclamar, de la manera més natural:

—Ai, noia, que't fas pregar! Jo amb un pis al carrer d'Aribau en tindria prou!

Ingenuitat

En una casa de senyors, d'aquelles aon la pulcritud impera per tots els recons, hi havia una criada jove,

—No dubti de que's tracta d'un cas d'impotencia hereditaria.

guapa i fresca, que degut a la ardenta sang de la joventut tenia a cada galta un color sonrosat que la feia tant sumament hermosa, que semblava un pom de flors cullides en el jardí de les il·lusions.

Un dia, entregada la tal raspa a la feina apesurada de fregar rajoles, estava arremangada de braços i en la posició que'ls que hi entenem ne diem de «vint angles», i sense dar-se'n compte, degut a la remenamenta del seu cos i cap, li queien gràcilment per davant del front unes tires de cabells tant desordenats, que casi li impedien veure la feina que feia.

En aquest moment la senyora, que passava revista de les feines fetes pel servei, se fixà en el desordre dels cabells de la noia, que semblaven un batalló en guerrilla, i li digué:

—Si no s'arregla aquests cabells que li pengen, difícilment podrà continuar la seva feina.

A lo que contestà el raspinyo, un si és no és sofocada però molt ingenua:

—Sempre que estic en aquesta posició i me bellugo una mica, me baixen desseguida.

Poseu-vos tranquils

tots els que desitgeu el llibret de

CUPLETS (2.ª serie.) El divendres dia 23 del corrent sortirà

i contindrà els coneguts amb els títols de Dale al manubrio, Nicanora, Gurugú, Viva Madrid, Serenada apache, Las delicias del Tango Argentino, Pues dispense Vd., La esclava Mora, La Chulona, Estrofas aldeanas, La Boba de Coria, La Inocente, ¡Alirón!, Los impertinentes mágicos, La Segadora, La Cortedad, ¡Pastorela, Pastorela!, La Gitana Hechicera, La Leñadora, El Chinito, Los Pretendientes, El ladrón, Margarita, Conde de Luxemburgo, Nou vals d'Eva, El Gitanillo, Quise que me quisiera y no me quiere, ¡Te quiero, morenal..., La vendedora de amor, La Florista, La cançó del Rin, A la Martinica.

Valdrà 1 ral

80 planes

Xafarderíes

Ha tornat en Pich del seu viatge a terres estrangeres. Un amic li va preguntar de bona fè:

—Ja'ls enteneu als alemanys i als suïços?

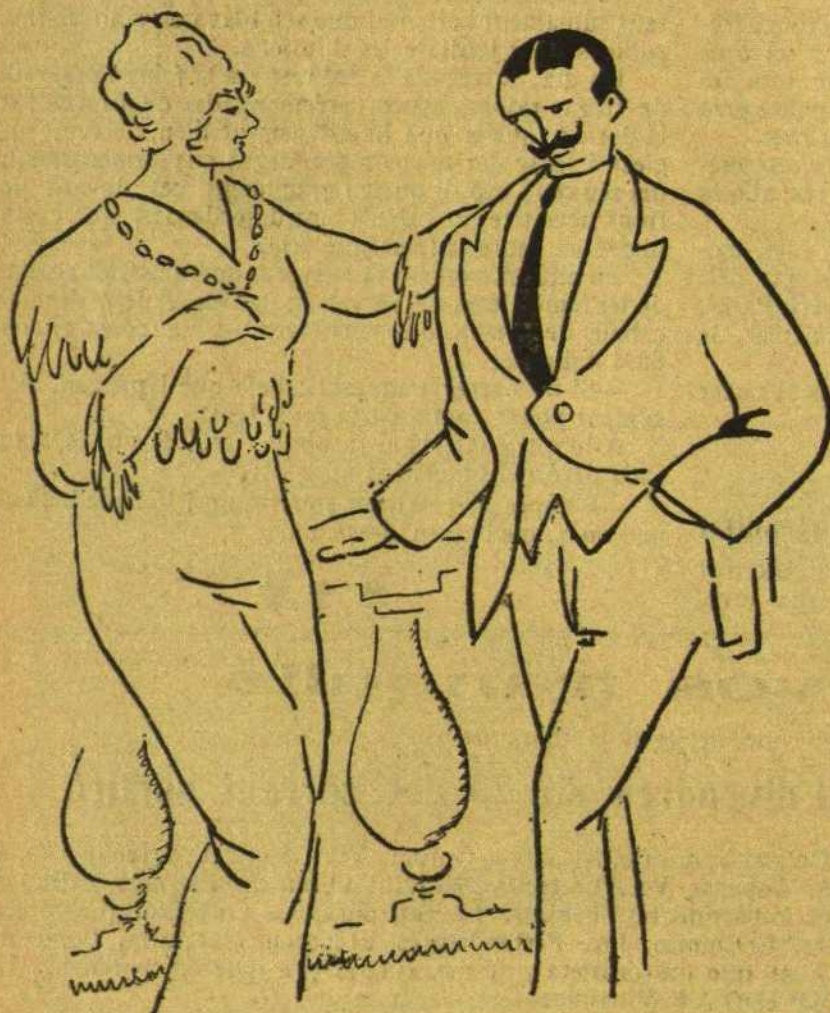
—Als alemanys, no. Es una llengua molt enrevessada. Ara, als suïços, sí. La llengua suïça és fàcil d'entendre...

(Aixís m'ho han contat.)

Un amic del regidor senyor Fuster m'ha pregat que rectifiquem allò que vàrem dir de que'l bon senyor jugava al tuti. Segons aquest amic, el democràtic regidor juga cada dia al cau, de 3 a 4 de la tarde, en un cafè del Torrent de l'Olla.

Queda complascut, i dissimuli.

A propòsit de'n Fuster. No fa pas gaires dies que va rebre's a càla Vila una carta, quin sobre deia: «Sr. Carpintero, concecal.» Després de molt rumiar, en Torner

—I per què te'n vares anar d'aquella casa?
—Perque l'amo sempre'm tenia el dit a l'ull.

va atinar que la «misiva» era pel popular regidor de Gracia.

Deia «El Progreso» dies enrera:

«El *respecto* del pueblo de Barcelona lo obtendrá el Sr. Dato...», etc.

Això de traduir el «respecte» català per «respecto», ens complau, perquè fa autonomista.

Oi, Cullaré?

Jo no hi era, mes m'ho ha contat un amic xafarder que's fà amb gent d'upa.

En Romanones s'ha hostatjat a can Maristany, aon va rebre a un grapat de comissions. Una d'elles va lamentar-se de la política de safreig que fan els sis cents i pic de cassinets lliberals de Barcelona, i en Pere Grau, tot serio, va dir al «Conda»:

—«Hay que dejarlos estar, ¿sabe? Hay que hacer los ojos gordos...»

Al nostre senyor Buendía li ha sortit un rival.

Al «Centre Provincial de Lleida» han fet una funció de «tiatro» a benefici d'una primera actriu, «quien se complace en dedicarlo... etc.», segons el programa.

En dit programa hi figura una obra del *malogrado* autor senyor Cano, que va morir de vell. Si no s'hagués *malogrado*, encara viuria!

Mes lo millor del susdit programa és el paragraf següent:

«Estreno en este local del sainete de costumbres debido a la pluma del insigne y laureado bater de las letras catalanas D. Santiago Rusiñol...»

Això de dir-li *bater* an en Rusiñol és un xic massa fort. No'ls hi sembla?

El «Correo Català» dies passats parlà d'una sessió consistorial, en la que va fer ús de la paraula el Sr. Puig y Valls.

Badem, col·legal!

Diu el «Día Gráfico»:

«En la calle de San Pablo, junto a la de Carretas, riñeron a las tres de la madrugada de ayer Luis Chichones García, de 2 años de edad y Juan Sauti López, de 20 años de edad, recibiendo el primero algunos garrotazos, que le ocasionaron varias lesiones de pronóstico reservado, que le fueron curadas en el dispensario de la calle de Rosal.»

Gran mal se'n vol un ganaça de 20 anys de pegar a una criatura de dos. Anem a dir que si la criatura es diu Chichones, no té res d'estrany que rebí...

«El Poble Català» se'ns torna malparlat. Vegi's lo que diu en un dels seus últims números:

«A una plaça de la ciutat de Luxembourg hi ha uns cartells alemanys amb una grossa àliga imperial al cim; com els tudescs no paguen mai sinó que amb aquell paper moneda, mentres que ells miren d'arreglar tot l'or que poden, un dia se va veure aquest escrit, en un dels cartells:

«L'àliga és un animal estrany: s'empassa peces d'or i caga paper.»

El governador alemany va prometre cent marcs a qui li descobrís l'autor de la burla. L'endemà se va llegir aquest altre escrit:

«Com serà pagada la recompensa? Pel bec o pel cul?»

Encara s'espera la resposta del governador.»

Això és parlar fi i lo demés són... romansos.

El Museu secret de Tarragona

EN TRE les meravelloses antiguitats artístiques de la ciutat de Tarragona hi figuren en lloc preminent unes antiguitats ultra-papitesques, i diem ultra perquè al PAPITU no s'ha publicat ni's publicarà mai res que sia tant sicalíptic com aquells objectes guardats secretament en l'armari del Museu provincial tarraconí.

Allò és digne de ser vist, i recomanem als nostres llegidors que s'ho facin ensenyar si volen veure coses bones i gruixudes. L'objecte principal és un déu Príap o Fal gruixut com el puny i llarg com de la mà al colze. Aquesta peça representa lo que ja's poden pensar. D. Francisco Poblet, el simpàtic encarregat del museu, explica amb molta erudició y ciencia la significació d'aquell príap.

—Aquí poden veure—diu—el cap del déu.—I girant-lo, afegeix:—I aquí el cap de la f...

Es, com diem, una peça formidable, i segons diu el senyor Francisco, les romanes que no podien tenir família l'adoraven i li feien petons, perquè la peça representa un fal i un déu tot a l'hora: de manera que fal i déu formen una sola peça.

Un altre dels objectes és un falet i els dos administradors, que anava unit a una cadena i les prostitutes se'l penjaven al coll quan feien la carrera per la via Apia o per qualsevol d'aquelles vies semblants al carrer d'Escudillers actual, que en memòria dels temps antics ha sigut nomenat la Via Làctea.

Aquest objecte, diu el senyor Poblet que era la carilla de l'època i el municipi obligava a portar-la penjada al coll de les que seguien la carrera.

Un altre objecte és un fal de marfil que tenia el mateix ús que avui té el caixal de bacallà: això és, servia perquè els nens de mames se'l posessin a la boca per a treure la baba. Verament, són aquestes unes costums que nosaltres no les podem comprendre, perquè l'efecte

—Que vol la llet, senyoreta?
—No; avui la pendré fóra de casa.

que faria ara un nen de mames que xuclés una peça de marfil com aquella, seria inusitat. De totes maneres, si la civilització segueix pel camí que va, no seria estrany que d'aquí uns quants anys se tornés a veure.

Notable és també un troç de vas de terra cuita trobat pel propi senyor Francisco Poblet, infadigable i intel·ligent buscador d'antiguitats. Se tracta d'una figura de dona posada en actitud que no's pot descriure, en combinació sicalíptica amb una altra figura d'home. El senyor Poblet diu que allò figura el coito i explica amb molta propietat la posició de les figures, fent veure al visitant la significació d'aquell assumpte. Les figures són d'un gran mèrit artístic i la de la dona és d'una extraordinària i provocadora hermesura, de manera que un s'explica que aquell romà vagi fent. Felicitem al senyor Poblet per la seva troballa.

També és d'una rara antiguitat i d'un mèrit extraordinari una llantia d'oli que representa l'aparell genital masculí, que devia servir per anar-se'n al llit en tant bona companyia. El senyor Poblet diu que pertanyia a una casa pública i servia per a fer llum als parroquians o als que s'entregaven a les ocupacions propies de la casa.

En resum: el museu secret val la pena de ser visitat, i l'amabilitat i el talent del senyor Francisco Poblet avaloren la visita.

CARNET DEL PAPITU

Se prepara un gran Congrés de la Pau en el Ferrol, perquè acabi el *Gran Guignol* anglo-alemany-rus-francès. El poble bel·ligerant, segons llegeixo al diari, diu que pensen enviar-hi tots, als seus representants.

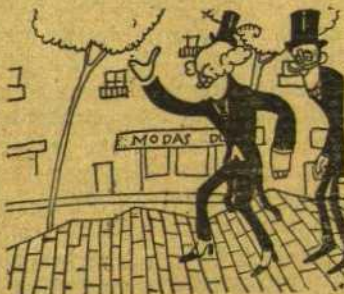

Trobant-se tanta gent junta de tant contraris indrets, potsè aniràn a bolets, acabant la cosa en punta. Creiem que no arribaràn a entendre's, estem al tantol. Si no parlen esperanto, no sé pas com s'entendrà! Puix ja fa molt temps que estem *esperant-ho* en eixa terra, que s'acabi la gran guerra, pro amb les ganes ens quedem. Pobra Pau, que'l té pelut el negoci, sants cristians! Les sangs dels bel·ligerants la han deixat com un drap brut. Nou mesos farà aviat que està tota embarracada. Renoi quina pasterada! Si que se la han ben tirat! Se la han tirat a l'espatlla, a la Pau les grans potencies i ara li fan reverencies. Això ja passa de ratllal

Els francs cada dia baixen amb molt goig dels comerciants que paguen lletres de canvi, pro en canvi estan enfadats els honorables *lluïsos* perquè amb la baixa dels francs resulta que només valen dinou pe'les, tirant llarg. Ens té molt sense cuidado si els lluisos han baixat, perquè a nosaltres no ens tiren els lluisos, què carail

Al contrari, perquè os consti, lo que sempre ens ha tirat son les Lluïses amables de posició... horitzontal que pululen cada vespre pel carrer de Barbarà Sant Olaguè, Arrepentides, Sant Pau, Cadena, Hospital i demés centres bursatils de l'amor que està a l'alcanç de tot currido que porti dues pafies pel cap baix. Allà hi ha cada Lluïsa o Pepeta o Soletat, (perquè el nom és lo de menos, puix no té importància gran), que's cotitza a preus barats perquè tots puguin comprar, i fè operacions de borsa, si bé és cert que's dona el cas que poden estar de pega i que os vegen obligats a haver d'anà a can Gallego, que també operacions fa, pro operacions doloroses que a la bossa os fan molt mal, perquè os costen les pessetes que costen tant de guanyar.

Sabem de molt bona tinta que quan en Dato passava frente al Liceu, l'altre dia les orelles li xiulaven; no ho prenguin a mal: sens dubte és que a Madrid se parlava del president de ministres,

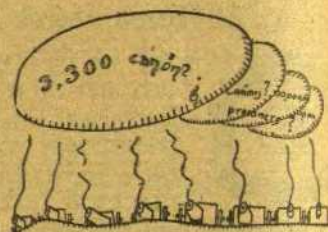

i'm jugaria tres pafies que era l'esquerra l'orella que li xiulava, caramba! També se'ns ha dit que'n Dato quan passava per la Rambla de Sant Josep, que és de totes la més mal entarugada, volia anar per l'acera lateral, per a evitar-se una caiguda terrible

passant pel mig, puix tots saben que'l president de ministres no té pas ganes de caure.

Han fet corre els teutons, que havien pres tres mil trescents canons dels pobres belgues, per donar-se *envant*, pro els homes il·lustrats que estem al tantol hem vist que tot això son invencions.

Per algo es Alemanya la nació dels invents i de la manya, que s'ha de convenir que en aquest cas,

si ens volien donar la gran castanya, s'hauràn quedat ben bé amb un pam de nas. Què tants canons! Mireu que son tran- [quils] No sé pas lo que hi veuen els teutons! Com és possible pendre'ls-en tants mils si els belgues no han tingut mai tants co- [nons!]

Al Parlament, un projecte de llei Servia ha presentat demanant a la nació uns crèdits exorbitants per valor de, quant dirien? doscents milions de dinars! No sabem què hi dirà el poble si el projecte va endavant, pro es fàcil que se'n atipi de tants dinars, la vritat.

Holanda està que bufa contra Alemanya, perquè varen tirar-li un barco en l'aire. I excitada, assegura tota la premsa que o l'han a'indemnitzar-la o va a la guerra.

SPORTS

El fill de la dida

A un servidor, ja de menut el varen engegar a dida, en el bon sentit de la paraula. La dida, que's deia Paula i era de Cornudella, tenia un bordegas que ara és un agrícola com un Sant Pau i fa de pasticer en un forn del barri de les Dreganes.

—I a mi què'm contes!—diràn vostès.

No s'alarmin, que ja anem bé. En Miqueló, que és el noi de la dida, és, al mateix temps que pasticer, soci del «Barcelona» i no's deixa perdre cap partit, obrant com cal a un bon soci passiu, que no servint per a jugar ha de fer atmòsfera i anar a bolets si la cosa s'ho porta, que s'ho porta molt sovint.

En Miqueló, el passat dilluns va tenir un gran disgust. Afigurin-se que l'«Espanyol», un club de casa que no és el «Barcelona», va guanyar novament als madrilenys i que's dona el cas de que dit club, sense ser el «Barcelona», tindrà que jugar les finals del Campionat d'Espanya a Irún, el país de l'Aguirreche... Oh! I que pot guanyar, sense ser el «Barcelona»! Afigurin-se... Això an en Miqueló l'ha tret de pollaguera, i per això, en el passat dilluns l'home es va veure obligat a sentir-se madrileny, sense recordar-se del seu origen cornudellesc, de que'l seu pare era de la federal i de que ell, cada mes, pugina dues peles al Centre de U. F. N. R. del barri.

Que feia l'«Espanyol» una cosa que podia anar? Xiulada. Que feien els de Madrid una dallonses? Uva! En fi: centralisme pur, que deuria fer pensar als nois de la gimnàstica que érem un país molt particular i que tot allò del regionalisme i del «egoïsme català» era tant fantàstic com el jòc de'n Puig quan ens vol fer riure.

Es lo que jo li deia an en Miqueló:

—Es que vo dríes que guanyessin els madrilenys?

—No jogant la final el «Barcelona», sí.

—Pero els de l'«Espanyol», també són de casa...

—De casa no més hi ha el «Barcelona». Els demás són «sevillanos».

Com que'l camp estava ple de Miquelons, l'«Espanyol», els nostres, varen tenir molt pocs aplaudiments, i a fè que se'ls mereixien, doncs varen treballar fi i amb elegancia. En Gibert, que com més vell se fa més l'habilla, va ficar-se al cap no deixar-se-la ficar i va aconseguir-ho. En Tiago i en Pacàn fets una bateria del 75. Els mitjos, una altra bateria, pero de «cocina», i dels davanters en Janier, que corre més que una mala noticia; en Tormo, que cada dia és més plàstic i en Lòpez, que tira per fenòmeno.

Dels madrilenys, en Quintana i en Kindelán, per lo segurs; l'Uribarri pel jòc de trabeta i el porter per lo dolent.

A la sortida, en Miqueló volia pegar an en Domènech, que feia d'home del pitu amb verdader esperit d'abnegació. Vaig distreure'l ensenyant-li els personatges que hi havia en el camp. I fent coneixença d'en Puig de Bacardí, de'n Sanpere gran i de'n Rosés, l'home va oblidar els seus propòsits referecidos.

A la sortida va dir-me:

—Es una vergonya, vaja!

—El què, Miqueló?

—Que no jugui la final el «Barcelona»... No s'hauria de permetre...

TOROS

Aigua va!

—Llàstics, estàs ensopidot.

—Potser vols que estigui de llomillo amb aquest temps. Afigura't que avui volia dur la de casa a veure an en Saleril

—Tu portes la propia als toros?

—Et diré. No és cosa que m'agradi, doncs anant amb senyores l'expansió es fa més difícil, la interjecció ha de tenir modos i el renec se'n val de menos; mes tu comprendràs que un cop a l'any, lo suficient per a que no s'em torni abolicionista, és passador i fins convenient.

—I per què no li dus quan toreja el Gallo, el teu ídol?

—Veuràs, en confiança i que no surti de la provincia: el Gallo ja no ho és el meu ídol.

—Què'm dius, Llàstics? Tu claudiques!

—No malparlis i escolta. El Gallo d'aquest any, no és aquell superhome de l'any passat. A cada corrida que toreja, la bronca és obligatoria. Si segueix aixís, les empreses, a l'anunciar al Gallo, podran posar en els cartells: «En el primero y tercer toros, escándalo y mogi-ganga, por el afamado diestro Rafael Gómez...»

—Sí que amigo...

—Es per això que no vull ensenyar-lo a la de casa. Se'm riuria del meu fervor gallista i de les dos peles que pago cada mes al Club de la Rambla de Canaletes. S'ha de conservar el prestigi si no's volen perdre les riendes del carro de la familia. Per això, portant-la a veure an en Malla, en Posadas i en Saleril, tres minyons que son gente i que estan «enterados», com diu D. Severo, un hom queda bé i no s'arrisca.

—Doncs t'has fomat, Llàstics...

—No me'n parlis. Jo no sé amb què pensen allí dalt, mes això de fer ploure els diumenges és un disbarat celestial, un bunyol meteorològic...

—I què faràs, ara?

—Mira: esperar el diumenge per a dur la dona als toros. Epl! Si no vénen els Gallos... i el «tiempo lo permite»...

DICCIONARI DEL «PAPITU»

Contindrà totes les paraules i les locucions i frases papitesques de la llengua catalana i serà el compendi de la barrila típica dels catalans encarnada en les planes del nostre setmanari.

Preguem als nostres estimats col·laboradors i demás persones aficionades a la barrila que'ns envii'n totes les paraules i les frases que puguin recullir per a ajudar a la confecció del

DICCIONARI DEL «PAPITU»

REFLEXIONS D'UNA ODALISCA

—Diuen que al Nord les dones tenen tanta homes com volen i aquí a l'harem per tres-centes només ne tenim un. Hauria de venir la Repartidora.]

Motius de l'Arbós del Panadés

A cal Girona, Pistulet, Escaleta, Macari, Canyetes, Valencia, Sucre, Pissu, Xacó, Monu, Patxina, Fipblot, Jepet de l'Horta, Carboné, Jepet Pastó, Espatagos, Cabré, Pallassu, Calaf, Misson, Janot, Padàs, Cintu, Guirreta, Silu, Sumoi, Caio, Rei, Tumaca, Font, Brugal, Segal, Saifores, Nius, Garsó, Salines, Rabinat, Ferré-nou, Fraxetes, Sec, Gunse, Garrell, Terino, Peret Ballfort, Freret, Parruqué, Fasinaire, Puigvardí, Guardé, Jaume del Corral, Carnestoltes, Bolit, Nostru-Ruc, Sereno, Suias, Pardu, Tò, Palliseta, Bateia, Bisbal, Rapletes, Pau-xoles, Netus, Pela-canyes, Nelo, Panarettes, Rateta, Xic del Tío, Maquero, Curé, Calsu, Josep dels Pous, Mosiete, Pascol, Jordi, Suntu, Pau Liri, Pau del Oli, Piulu, Palela, Pató, Marqués, Butifull, Guixera, Gallari, Pulluge, Carlinet, Jepus, Basi, Serra, Xamplis, Margarit, Culet, Titola, Batsums, Cacueru, Arsis, Mariu, Ratón, Patralbes, Motre, Curreu, Nandu, Casanyes, Salit, Violí, Bòbit, Saquetes, Patronill, Tiula, Reganyo, Coll, Colom, Cadiraire, Sort-Biló, Cristé, Xicarrot, Pau Babaia, Maxaté, Patranu, Cul-i-pit, Llamade, Ribé, Punet, Billanes, Xera, Seba, Bernat, Mata-Sanos, Pipi, Furnaret, Munjó, Castellví, Sulé, Bugadé, Pau Tanoca, Faló, Punyalades, Capatàs, Manascal, Mata-Guirus, Xicus, Teixidó, Meru Gros, Garses, Gumila, Sabaté Segal, Tacu, Pulinari, Enragu-

NÚMERO VINENT

El PAPITU, com Don Jaume, ha conquerit Mallorca, en el número vinent publicarà els motius d'IBIÇA.
Visca Don Jaume! Visca Ibiça! Visca el PAPITU!

llat, Paraire, Vidrié, Pandereta, Pere-Bin, Barangué, Muxó, Butaret, Pagès, Sularet, Pilot, Esparbé, Busquet, Talaret, Aliga, Punxus, Borni Parats, Ermità, Cusineró, Rajulé, Gueto, Mansió Sansé, Japet de la Carretera, Agustí Plana.

A càla Cinta, Andreia, Pepa-cols, Guixa, Murga, Marxanta, Llarga, Guixera, Pepa Pans, Insurrecta, Pepa-xica, Contxaire.

Des-Comunals

Mòlts si'ls deien «posa't bé»,
no ho farien a cap preu;
i en canvi tothom s'hi posa
quan se troba davant meu.

Vinc aquí desesperat
i m'entorno fent el maula.
Còm no, si ja os he deixat
tota la teca a la taula?

Mireu que és original
i curiós lo que a mi'm passa:
ho faig més be aquí a la bassa
que no pas a l'orinal.

Ho fa el rei, ho fa el burgés,
ho fan ròssos y morenos.
Qui menja mòlt, ho fa més;
qui menja poc, ho fa menos.

III Concurs de Cuplets

CONDICIONS

- 1.ª No tindran opció als premis les composicions adaptades a la música dels cuplets publicats als volums de *Cuplets Papitu*, però sí als publicats posteriorment en el setmanari.
- 2.ª El plaç d'admissió es clou el dia 30 d'abril de 1915.
- 3.ª Hi haurà tres premis: Primer, 75 pessetes a la millor cançó; Segon, 25 pessetes a la que no ho sigui tant; Tercer, dos anys de subscripció franca al PAPITU.
- 4.ª No's tornen originals.

Quan s'aixeca poc apoc
aviat te trobes a sobre,
pro si toquen à baixar
aviat te trobes a sota.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:
LA GUARDIOLA.

CASTELLANADES

Llocs típics de Barcelona.

*Los cuatro lados del Callo.**La traducció al núm. vinent.*

Traducció del núm. passat:

Calle de Pedrote el Ladrón.

CARRER DE PEROT LO LLADRE.

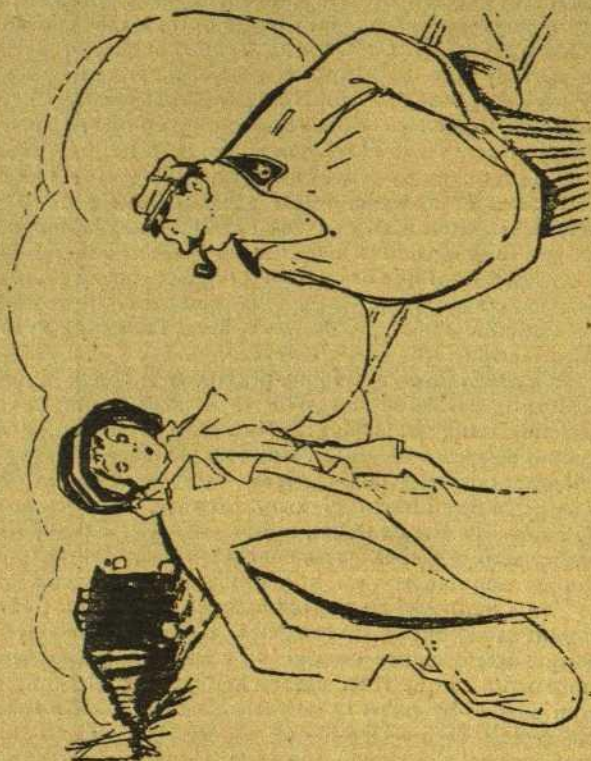

P. Pagès: Es bonic, la veritat, però no té novitat, o a menys aquella novitat que consisteix en dur una cosa vella d'una manera nova.—*Un ministre del Plà de l'Os:* D'una de les coses hi treiem l'idea que és molt papitesc i lo altre li publicarem fategre.—*A. Cua Relat:* Magnífic. Honrarà molt al número dedicat als pintors. Va al Concurs i sortirà en el número sensacional dedicat a la gent de la broca.—*Pito i Pepito:* Rebut els motius de Sarreal que units als que ja tenim en cartera, fa molt temps d'aquest mateix poble, seràn publicats més endavant.—*Un ministre del Plà de l'Os:* Aprofitem l'idea.—*Pac Llonsa:* Aprofitem amb gust les preciositats que'ns envia.—*T. Pito Gros:* Molt maco, molt, de primera. Farà pels llegidors i sobre tot per les llegidores, que se'ls hi obre el tall dels llavis de tant riure quan llegeixen el PAPITU.—*Valgam Dew:* Les Descomunals que'ns envia son verament descomunals. Seràn insertades.—*El corresponent:* Ho tindrem present.—*J. C. B.:* Li darem quatre copets i li farem sortir lo millor.—*K. K. Dolza:* Boniques Descomunals, que seràn publicades.—*Penya Iris:* Mil mercès de l'invitació i mercès en nom del gran mon de la barrila que nosaltres representem sobre la terra. Anirem i serem al ball del dia que vostè ens diuen, però ja'ns dispensaràn que no'ns dem a conèixer. Nosaltres cultivem tant barrila com l'incognit.—*M. C. R.:* Un que's fum de tot: Farem lo que podem.—*V. Dausall:* Rebut els motius de Pons (Lleida) que seràn publicats tal com mereixen. Lo altre per raó dels assumptes que toca si ho publiquessim li podria portar mals de cap a vostè i a nosaltres, que no volem penes.—*Nolo Arras:* Ja s'ha publicat en forma de conte.—*Marc Onades:* Està bé, però no té res de nou.—*Piscis:* Van a la cartera dels xistos, que és la cartera de les rialles dels nostres estimats llegidors.—*J. 606:* Es llarg i per la llargada que té potser es poc gruixut.—*J. M. M.:* Va al Concurs. Mil mercès.—*Lo Conqueridor:* Està bé; però la nostra tàctica es no ficar-se amb ningú i deixar fer.—*J. V. P.:* Magnífic treball. Va al Concurs de Pintors a que vostè el destina.—*Jansaganchó:* Es un cuento molt bonic i de gran efecte. Que serà publicat.—*Rata:* Amb molt gust publicarem els motius de Sant Pere de Ribes i no amb l'esperança del guany com vostè suposa al dir que'n vendrem molts números, sino en obsequi a un poble tant simpàtic com es Sant Pere de Ribes.—*Un carnicer, un adroguer i un porter:* Lo més segur es que ho comentem.—*Un nen espavilat:* Malhauradament el xisto es vell.—*Coloma Surriente:* El xisto tampoc és nou, però dant-li un cop de ma pot quedar ple de novitat.—*Des de la Farmàcia:* Aprofitem l'idea que és lo principal.—*Una llegidora del PAPITU:* Son magnífics tots dos, però tots dos s'han publicat al PAPITU del qual vostè es llegidora. Ja ho sab doncs: qui no té memoria ha de tenir cames.—*Senyor President de la colla de l'Arrós:* Mercès mil dadeslihan

per l'amable invitació i el títol que'ns envia la societat que vostè tant dignament presideix. Guardarem en lo més secret del nostre museu secret lo que'ns envia. Visca la barrila i la ciutat de Lleida que tant bones entitats té dedicades a la ninfa de la gatzara.—*Grupo Coral l'As de bastos:* Rebut els seus magnífics cuplets. Els dos manuscrits seràn publicats; que per molts anys puguin ler tant bones obres o més ben dit, tant bones òperes.—*J. Casablanca:* Vagi treballant, que treballant se va lluny com ho demostren els que treballen el suro, el cartró i el terreno.—*Piscis:* No li podem respondre a lo que ens pregunta. Nosaltres tenim obligació de no dir res més que lo que fa al cas. Vostè és un bon autor, però lo que'ns encoloma aquesta setmana no és tant bo com lo que vostè sol escriure.—*Serradures V:* Ni vostè, ni els seus companys de correspondència molesten mai a la casa PAPITU; abans lo contrari, vostès son lo que'ns dona més gust, en el sentit general de la paraula. El treball que'ns envia la present setmana no té el ment dels altres treballs de vostè, i no sembla fill de vostè, de manera que me penso que la seva Musa l'enganya amb algún altre escriptor que vostè no sab.

Un català de nervi: Home, preguntar si volem publicar els motius de Caldas de Malavella es com preguntar si volem lo que més desitgem. Caldas de Malavella és un país paradisiac que no sols cura el dolor, sino tots els mals humors. Els publicarem tan aviat com podem.—*El David de la Colla dels Timits:* Li publicarem el xisto. Lo altre, té poca novitat.—*P. Pagès:* Lo mateix te dic, salero.—*Grapes:* Es un pensament bonic, però potser és massa conegut.—*Justo Senyer:* Boniques son les semblances i els hi publicarem per aquesta sola raó.—*Una Terrasença:* Distingida amiga: No volem publicar el violent escrit que'ns envia contra el terrassenc senyor Pacu, perquè estem segurs de que vosè parla per passió amorosa i vindria dia en que vostè casada amb aquest tal Pacu, li sabria greu d'haver-ho escrit i s'estiraria els cabells.—*Un ministre del Plà de l'Os:* Deu a Deu lo que és de Deu, a César lo que és del César i al Concurs lo que és del Concurs. Ja ho sab, doncs: lo de vostè, va al Concurs.—*Meritori:* Hem rebut els motius dels principals concurrents al café d'Espanya, que és un dels millors cafés d'aquesta nació. Procurarem publicar-los més endavant quan haguem servit als parroquians dels pobles.—*J. Ceballos Teresi:* H mos recibido su documentado folleto que hemos leído con sumo gusto y le declaramos que estamos al lado de la razón.—*Trampa:* Qui ho diu que no admetem xistos de vostè? Envín de bons i ja ho veurà.—*Un artista barrilare:* Els contes que'ns envia son bonics i ben escrits, malgrat la mala lletra, però tenen els finals poc papitescos. Lo del Concurs al Concurs.—*Ma-Lig:* Bonal Va a la col·lecció de les publicables.—*Von Bentpeikul:* Home, si, vostè malgrat ésser Von es un bon escriptor que amb una mica de pràctica i si el vent li continua venint de popa segons indica el seu pseudònim vostè anirà lluny.—*E. Casablanca:* El xisto és molt maco, però el dibuix potser és massa primitiu per un públic tant adelantat com el nostre.—*Sielk Niels:* N'h aprofitem alguns que si la vista no'ns enganya son els més bonics i per consiguient els que agradaràn més al públic, que s'estima més lo bo que lo dolent.—*Un music alt:* No ns desagrada, però no el publicarem per motius explicables.—*Ninot:* Seràn publicats abdos treballs perquè son cosa bona. Amb permís de vostè ens passem a ocupar amb el seu cosí. Els motius de que me parla seràn publicats quan els toqui.—*K. F. Tera:* Es caio lo que'ns envia però ja s'ha publicat al PAPITU. Salti al seu cosí senyor Ninot.—*Un ministre del Plà de l'Os:* Amb molt gust li acceptem, potser li tocarem una mica.—*Pessetes:* Rebut els motius de l'Arbós, que seràn publicats. Salut i pessetes.—*Un seminarista tronat:* Vostè acabarà per penjar els habits a la figuera, perquè segons se veu li agraden molt les figures. El treball que ns envia serà publicat.

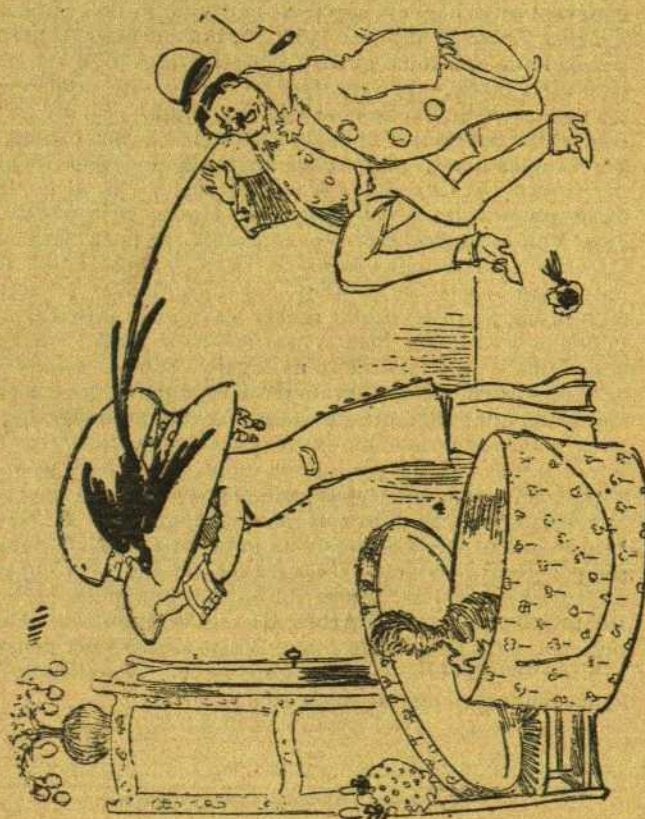
≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

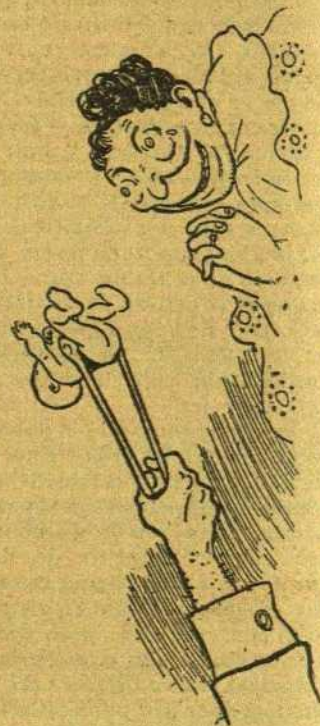
—Que no s'atura el tren?
—El maquinista està renyit amb el que fe d'estació.

—Que no'm sentis? Anem a dormir!
—Que't creus que sóc el criat?

—D'aon has tret aquest berret?
—D'una botigueta d'aquí aprop.
—Botigueta? I cal!

—Ai, senyor! Es pastat al seu pare. Calvo i sense cap dent.

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

606

a l'alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SIFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'is surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'is mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors mol forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en poca dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintísis anys d'èxit.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries

Palau, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica : De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES, SÍFILIS, MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR: Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA: Fusteria, 2 y 4, 1.^{or} - (Entre Plaça A. López, i Carrer Ample) de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

